

U S N E S E N Í

Městský soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném dne 3. března 2022 v senátu složeném z předsedkyně senátu Mgr. Blanky Bedřichové a soudců Mgr. Tomáše Kubovce a Mgr. Petra Fassatiho odvolání **obžalovaného Martina M.**, nar. xxx v Praze, trvale bytem xxx, adresa pro účely doručování: xxx, podané proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 23. 11. 2021, sp. zn. 6 T 28/2021, a rozhodl **takto**:

Podle § 256 tr. řádu se **odvolání z a m í t á** .

O d ů v o d n ě n í

1. Napadeným rozsudkem byl obž. Martin M. uznán vinným zločinem maření spravedlnosti dle § 347a odst. 1, 4 písm. c) tr. zákoníku ve stadiu pokusu dle § 21 odst. 1 tr. zákoníku, kterého se dopustil tím, že

dne 30. 1. 2020 v Praze 1, Ovocný trh 587/14 u Obvodního soudu pro Prahu 1 podal žalobu na Barboru J., narozenou xxx o zaplacení částky ve výši 2 200 000 Kč, ve které uvedl, že poskytl na základě smlouvy o zápůjčce uzavřené dne 5. 1. 2017 Barboře J. finanční částku ve výši 2 200 000 Kč, kdy žalovaná Barbora J. převzetí této částky stvrdila přímo podpisem této smlouvy, který byl úředně ověřen dne 5. 1. 2017, a to na České poště – Praha 55, a k zajištění zápůjčky obžalovaný, jako žalobce ve věci, a Barbora J. jako žalovaná, uzavřeli dne 5. 1. 2017 zástavní smlouvu k nemovitostem, konkrétně pozemku parc. č. xxx, pozemku parc.č. xxx a pozemku parc. č. xxx, vše zapsané na LV č. xxx pro k.ú. Xxx, obec Praha, přičemž obžalovaný k žalobě jako listinný důkaz mimo jiné předložil Zástavní smlouvu – smlouvu o zápůjčce ze dne 5. 1. 2017 uzavřenou mezi ním a Barborou J., ačkoliv věděl, že originál této smlouvy nikdy neexistoval a na předložené vidimizované kopii je užitá ověřovací doložka pro legalizaci poř. č. xxx, která byla původně umístěna na originál zástavní smlouvy k nemovitostem ze dne 5. 1. 2017 a byl jí úředně ověřen podpis Barbory J. právě na tomto dokumentu, nikoliv na smlouvě o zápůjčce, přičemž došlo k zabavení řízení vedeného u Obvodního soudu pro Prahu 1 pod sp. zn. 26 C 26/2020, které bylo dne 15.2.2021 odročeno na neurčito,

2. Za to byl obžalovaný odsouzen podle § 347a odst. 4 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 24 měsíců, jehož výkon byl dle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 40 měsíců.
3. Proti tomuto rozsudku podal řádně a včas **odvolání obžalovaný**, a to proti výroku o vině i trestu. Namítl, že závěry nalézacího soudu nemají oporu v provedeném dokazování. Soud I. stupně se nijak nezabýval rozpory mezi výpověďmi svědků J. a J., které není možné vysvětlit jen pouhou ztrátou paměťové stopy. Zároveň se vůbec nezabýval tím, kde sv. J. vzala smlouvu o zápůjčce s odlišným podpisem, než který předložil obžalovaný jako důkaz v civilním řízení. Za zásadní rozpor považuje obžalovaný to, že sv. J. uvedl, že se obžalovaný se sv. J. nikdy

v provozovně obžalovaného nesetkal – sv. J. naopak tvrdí, že se s ním v minulosti potkala právě tam. Nálezací soud pochybil, když vzal za prokázané, že sv. J. nepřevzala zapůjčenou částku – takový závěr je v rozporu s výpovědí sv. B. a zástavní smlouvou k nemovitostem. Obžalovaný zdůrazňuje, že v této smlouvě, jejíž podpis svědkyně nijak nezpochybňuje, je svědkyně uvedena jako dlužník, nikoli jako zástavce. Tuto smlouvu připravoval právní zástupce sv. J. – obžalovaný si nedovede představit, že by právní zástupce, člen České advokátní komory, připravoval zástavní smlouvu k nemovitostem bez toho, aby znal text smlouvy o zápůjčce. Jiná smlouva o zápůjčce než ta předložená v civilním řízení přitom prezentována nebyla. Soud I. stupně pouze spekuluje, když uvádí, že sv. J. si smlouvu jen zběžně přečetla, neboť důvěřovala sv. J.. Úvaha, že zástavní smlouva mohla odkazovat na jinou smlouvu uzavřenou mezi obžalovaným a sv. J. v minulosti opět nemá oporu v provedeném dokazování. Zástavní smlouva se totiž odkazuje na smlouvu o půjčce ze dne 5. 1. 2017, nikoli na smlouvu z dřívějšího data. Ani svědek navíc netvrdil, že by s obžalovaným uzavřel téhož dne smlouvu o zápůjčce. Obžalovaný dále uvedl, že nikdy netvrdil, že obě smlouvy psala totožná osoba, tvrdí toliko to, že obě smlouvy obdržel od svědků J. a J.. Obžalovanému není známo, zda smlouvu o zápůjčce sepsali sami. Bývá ovšem běžnou praxí, že advokát vyhotovující zástavní smlouvu má k dispozici i smlouvu o zápůjčce, jinak nedokáže adekvátně popsat zastavovaný dluh.

4. V řízení byla předložena smlouva o zápůjčce, která nese podpis sv. J. odlišný od podpisu na dokumentu, který v civilním řízení předložil obžalovaný. Svědkyně uvedla, že jí tento dokument předložil k výzvě k úhradě dluhu právní zástupce obžalovaného, který to ale popírá. Z textu výzvy k úhradě krom toho přímo vyplývá, že jedinou přílohou byla plná moc k jednání, nikoli kopie smlouvy o zápůjčce. Tímto zcela zásadním rozporem se nálezací soud nezabýval. Svědkyně dále uvedla, že podepsala jen dvě vyhotovení zástavní smlouvy. Pokud je tato verze pravdivá, pak je pravdivá i verze obžalovaného. Úvaha nálezacího soudu, že si svědkyně tuto skutečnost již nemusí přesně pamatovat je toliko ničím nepodloženou domněnkou.
5. Dle názoru obžalovaného ostatně ani nemohla být naplněna objektivní stránka trestného činu dle § 347a odst. 1 tr. zákoníku. Smlouva o zápůjčce je tzv. reálným závazkem – podstatným pro rozhodnutí civilního soudu je prokázání předání finančních prostředků, nikoliv smlouva o zápůjčce, jak byl obžalovaný civilním soudem poučen. Podle civilního soudu není předložená smlouva o zápůjčce „důkazem, který má podstatný význam pro rozhodnutí“. Krom toho nálezací soud ani nevedl dokazování k tomu, zda obžalovaný vůbec věděl, že jeho právní zástupce přikládá jako přílohu k žalobě smlouvu o zápůjčce - automaticky tuto skutečnost dává k tíži obžalovaného. Civilní žaloba nese toliko podpis jeho právního zástupce.
6. Závěrem tedy obžalovaný navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a sám znovu rozhodl dle § 226 písm. b) tr. řádu tak, že se obžalovaný zprošťuje obžaloby. Alternativně navrhl, aby byl napadený rozsudek zrušen a vrácen soudu I. stupně k rozšíření dokazování, pokud by shledal jako relevantní argument, že nebylo prokázáno, že by obžalovaný věděl, že přílohou civilní žaloby je i předmětná smlouva o zápůjčce.
7. **Městský soud v Praze z podnětu podaného odvolání přezkoumal zákonnost a odůvodněnost oddělitelných výroků napadeného rozsudku, stejně tak správnost**

postupu řízení, které předcházelo jeho vyhlášení, a to z hlediska vytýkaných vad. Na podkladě přezkumu věci v rozsahu předpokládaném v ustanovení § 254 odst. 1 tr. řádu pak odvolací soud dospěl k závěru, že odvolání obžalovaného není důvodné.

8. Z obsahu spisového materiálu bylo ověřeno, že dosavadní průběh trestního řízení respektoval příslušná ustanovení trestního řádu, obžalovaný nebyl nijak krácen na právu obhajoby, plně bylo dodrženo i jeho právo na spravedlivý proces. Nálezací soud provedl všechny potřebné důkazy nutné k rozhodnutí soudu v rozsahu ustanovení § 2 odst. 5 tr. řádu, skutková zjištění, která z provedených důkazů vyvodil, jsou zcela správná a odpovídají zákonem aprobovanému postupu dle § 2 odst. 6 tr. řádu. Odvolací soud proto nepochybuje o zákonnosti řízení, které vydání napadeného rozsudku předcházelo, o dostatečném rozsahu provedeného dokazování pro rozhodnutí ve věci samé i o správnosti skutkových zjištění, které soud z provedeného dokazování učinil. Na základě těchto skutkových závěrů dospěl nálezací soud i ke správným závěrům právním, včetně dovození trestní odpovědnosti obžalovaného při správně užití právní kvalifikace žalovaného skutku. Také uložený trest shledal odvolací soud za zcela adekvátní, rozhodně nikoli nepřiměřený ve smyslu § 258 odst. 1 písm. e) tr. řádu.
9. Z obsahu předloženého spisu odvolací soud zjistil, že nálezací soud provedl a zhodnotil provedené důkazy a ve shodě se skutkovými závěry, které v napadeném rozsudku v souladu s ustanovením § 125 tr. řádu řádně zdůvodnil, vzal za prokázané, že se stíhaný skutek stal a je žalovaným zločinem maření spravedlnosti podle § 347a odst. 1, 4 písm. c) tr. zákoníku ve stadiu pokusu dle § 21 odst. 1 tr. zákoníku.
10. Odvolací soud zdůrazňuje, že nálezací soud provedl dokazování zcela v souladu s § 2 odst. 5 tr. zákoníku a lze jej tak hodnotit jako úplné a dostačující pro rozhodnutí ve věci. Nic nelze namítat ani proti tomu, že soud I. stupně zamítl návrh na doplnění dokazování vypracováním znaleckého posudku z oboru písmoznalectví ve vztahu ke smlouvě o zápůjčce. Své stanovisko – vycházející z toho, že zfalšování podpisu sv. J. je dostatečným způsobem prokázano jinými důkazy – obvodní soud dostatečným způsobem odůvodnil a soud II. stupně se s ním plně ztotožňuje (k této otázce blíže viz níže). Provedené důkazy nálezací soud hodnotil logicky a v jejich vzájemných souvislostech; nebyly přitom shledány žádné vady či excesy, které by opravňovaly odvolací soud zasáhnout a napadený rozsudek z těchto důvodů zrušit. Odůvodnění napadeného rozsudku je přitom možno hodnotit jako logické, velmi pečlivé a zcela souladné s § 125 odst. 1 tr. řádu; odvolací soud na něj tedy může obecně i v jednotlivých detailech plně odkázat.
11. Městský soud považuje za podstatné zdůraznit, že bylo jednoznačně prokázano, že dne 5. 1. 2017 sv. J. podepsala toliko zástavní smlouvu, a to ve třech vyhotoveních. Počet těchto vyhotovení jednoznačně vyplývá z kopie ověřovací knihy pošty xxx, z jejíhož zápisu ze dne 5. 1. 2017 je patrné, že tohoto dne byly pod poř. č. xxx až xxx ověřeny tři podpisy sv. J. na zástavní smlouvě k nemovitostem. To, že svědkyně uvedla, že svůj podpis ověřovala toliko dvakrát, je v zásadě irelevantní, neboť z objektivního důkazu v podobě ověřovací knihy je zřejmé, že údaj uváděný svědkyní je nepřesný. Úvahy nálezacího soudu o tom, že svědkyně si detaily již nemusí přesně vybavovat kvůli časovému odstupu, nijak nevybočují z obecného rámce hodnocení

důkazů. Je obecně známo, že subjektivní vnímání okolností je zásadně ovlivněno plynutím času, zejména pokud konkrétní prožitá událost není pro danou osobu ničím zvláštní či výjimečná – v daném případě přitom nelze z ničeho usuzovat, že by ověřování podpisů na poště v dané věci pro svědkyni bylo něčím podstatným, co by jí mělo přirozeně utkvět v paměti, tím spíše, že zastavované pozemky nepovažovala za vlastní, ale za pozemky svého partnera. Nelze se tak pozastavovat nad tím, že svědkyně s odstupem více než čtyř let uvedla mírně nepřesný údaj.

12. Jako podstatný nelze hodnotit ani rozpor ve výpovědi sv. J. a sv. J. spočívající v tom, že podle svědka se sv. J. s obžalovaným nikdy v jeho provozovně nepotkala, ačkoli svědkyně uvedla, že se tam s ním jednou setkala asi před sedmi až osmi lety. S odkazem na již shora uvedené je možné tento rozpor vysvětlit běžným procesem zapomínání, v tomto případě je časový rozestup ještě větší než čtyři roky. Z námítky obžalovaného není ostatně ani zřejmé, na co by tento rozpor měl poukazovat. Svědkyni zmíněné setkání se mělo odehrát několik let před spáchaným skutkem, pro stíhaný skutek nebylo nijak významné a není tedy z tohoto důvodu relevantní. Rozhodně není možno dospět k závěru, že tento rozpor ve výpovědích obou svědků je – ve světle ostatních provedených důkazů, v tomto případě zejména pořízené audionahrávky – natolik zásadní, aby obě výpovědi jakýmkoli způsobem znevěrohodnil.

13. Odvolací soud po přezkoumání spisového materiálu dospěl k závěru, že nad veškerou pochybnost byla prokázána skutečnost, že sv. J. smlouvu o půjčce (označenou jako „Zástavní smlouva – Smlouva o půjčce“) ze dne 5. 1. 2017 s obžalovaným nikdy neuzavřela a obžalovaným předložená smlouva, kterou přiložil k civilní žalobě proti svědkyni, je jednoznačným falzifikátem, čehož si obžalovaný byl jednoznačně vědom. Tato skutečnost je prokazována shodnými výpověďmi svědků J. a J., pořízenou audionahrávkou jejich rozhovoru a konečně pak ověřovacími knihami pošty. Jak správně uvedl již nalézací soud, o věrohodnosti svědků není důvod pochybovat, a to i přes jejich drobné rozpory, k nimž se odvolací soud vyjadřoval již shora. Ani o pravosti nahrávky a autentičnosti vyjádření svědků nevznikly žádné pochybnosti; ostatně ani obžalovaný proti ní nijak nebrojil. Z těchto důkazů tak lze mít za prokázané, že jedinou smlouvu, kterou sv. J. s obžalovaným uzavřela, byla smlouva zástavní ze dne 5. 1. 2017. Tu uzavřela na žádost sv. J., kterému v té době ještě plně důvěřovala; zastavované nemovitosti ostatně ani nepovažovala za vlastní, nýbrž za svědkovy, byť byla jejich formálním vlastníkem. Sama se tedy cítila pouze zástavcem, nikoli dlužníkem obžalovaného z dluhu ve výši 2.200.000 Kč. Je podstatné připomenout, že žádných dalších obchodních transakcí s obžalovaným se svědkyně nikdy neúčastnila, v tom se angažoval sv. J., což ostatně vyplývá i z elektronické komunikace mezi svědkem a obžalovaným.

14. Svědkyni tedy nelze klást k tíži, že na žádost svého tehdejšího partnera podepsala v dobré víře dokument, který by mohl být formálně vykládán odlišným způsobem, než jak k němu přistupovala svědkyně. V zástavní smlouvě je totiž skutečně svědkyně označena jednak jako „zástavce“, jednak jako „dlužník“. Ze smlouvy by tedy mohlo být dovozeno, že svědkyně je skutečně dlužníkem obžalovaného, neboť její postavení zástavce splývá s postavením zástavního dlužníka. Jak již ovšem bylo konstatováno, v řízení bylo jednoznačně prokázáno, že dluh ve výši 2.200.000 Kč vznikl pouze mezi obžalovaným a sv. J., neboť přes shodné příjmení nebyli poškozená a sv. J. manželé a dluh tak nespadal do SJM. Svědkyně si evidentně nebyla

vědoma toho, že z jí podepsané zástavní smlouvy může vyplývat něco jiného. O tom, že zástavní smlouva nebyla myšlena zcela vážně, svědčí i jednání samotného obžalovaného, který zástavní právo nerealizoval, tedy smlouvu nezaslal Katastru nemovitostí s návrhem na zápis zástavního práva. To učinil až ve chvíli, kdy hrozilo promlčení dluhu, kdy však již byla nemovitost delší dobu prodána, což si za celou dobu neověřil. Nelze též neuvést, že jediný, kdo předložil originál zástavní smlouvy, byla sv. J., která jej získala od právního zástupce sv. J., a to ve chvíli, kdy po ní začal být obžalovaným vymáhán fiktivní dluh. Lze konstatovat, že nikým, ani obžalovaným, nebyl předložen originál zástavní smlouvy, jenž jako 3. stejnopis byl určen k předložení Katastru nemovitostí, když ze sdělení KN bylo prokázáno, že tomuto byla obžalovaným zaslána pouze kopie s ověřovací doložkou č. xxx. Lze tak poukázat na spornou věrohodnost tvrzení obžalovaného, který – přestože se domáhá plnění ze smlouvy o půjčce na základě zástavní smlouvy, ani jedním originálem zástavní smlouvy nedisponuje, přestože jej prokazatelně musel převzít ve 2 vyhotoveních, a to právě s ověřovací doložkou s pořadovým č. xxx (viz kopie založená na KN) a č. xxx – tedy s doložkou, která byla přenesena na padělanou listinu nazvanou „Zástavní smlouva- Smlouva o půjčce“ - což jen dále potvrzuje shora vyslovené závěry.

15. Důkazem, který ve spojení se vším shora uvedeným jednoznačně prokazuje, že obžalovaným předložená smlouva o půjčce, kterou měl uzavřít se sv. J., je padělek, je kopie ověřovací knihy pošty na adrese Xxx. Z té bylo zjištěno, že svědkyně dne 5. 1. 2017 ověřila na předmětné zástavní smlouvě své podpisy třikrát, a to pod poř. č. xxx až xxx, tedy pod čísly na sebe v řadě bezprostředně navazující. Z vyjádření České pošty pak plyne, že pro každý ověřovaný podpis náleží originální ověřovací doložka, z čehož nejsou žádné výjimky. Z hlediska projednávané věci je naprosto zásadní, že na obžalovaným předložené smlouvě o půjčce je uvedena ověřovací doložka č. xxx – tedy doložka, která byla nepochybně připojena k ověření podpisu sv. J. na zástavní smlouvě, nikoli na „Zástavní smlouvě-Smlouvě o půjčce“. Je třeba uvést, že zástavní smlouva s doložkou č. 0869 nebyla nikým předložena. Na smlouvě o půjčce pak též zcela absentuje ověřovací doložka týkající se podpisu obžalovaného. Po přezkoumání všech těchto důkazů lze plně souhlasit se závěrem nalézacího soudu, že doložka pod koncovým číslem 0869 byla na smlouvu o půjčce přenesena či zkopírována ze zástavní smlouvy, kterou sv. J. skutečně uzavřela a na níž svůj podpis nechala ověřit. Tímto způsobem byl vytvořen falzifikát, který měl vyvolat dojem, že svědkyně dne 5. 1. 2017 uzavřela i smlouvu o zápůjčce, byť tomu tak nebylo.

16. Odvolací soud tedy ve shodě se soudem I. stupně konstatuje, že výpověď obžalovaného byla plně vyvrácena a je nutno jí považovat za lživou a čistě účelovou. Na tom nic nemění ani výpověď sv. B., kterou je též nezbytné považovat za lživou a učiněnou toliko ve snaze pomoci obžalovanému, neboť odporuje všem shora uvedeným důkazům. Nic pak nelze namítat ani proti hodnocení výpovědi tohoto svědka nalézacím soudem, který poukázal na to, že jeho výpověď působila strojeně a naučeně, jakož i na to, že svědek si byl po časovém odstupu více než čtyř let schopen bez problému vzpomenout i na mnoho detailů události, která pro něj nebyla nijak důležitá. Lze tak jen doufat, že státní zástupce dostojí své povinnosti a nepravdivou svědeckou výpověď sv. B. nenechá bez povšimnutí.

17. Jde-li pak o námitku obžalovaného, že nalézací soud nevedl dokazování k tomu, zda obžalovaný vůbec věděl, že jeho právní zástupce přikládá jako přílohu k žalobě předmětnou smlouvu o zápůjčce (aniž by slovem výslovně tvrdil, že to nevěděl), i tuto shledal odvolací soud jako zcela nedůvodnou až absurdní. Z provedeného dokazování je totiž nepochybné, že je to sám obžalovaný, kdo tvrdí, že občanskoprávnímu soudu předložil jen ty listiny, které obdržel od svědků J. a J.. Pokud tedy smlouvu o zápůjčce, spolu se zástavní smlouvou a návrhem na vklad, přinesli obžalovanému svědci, jak obžalovaný uvádí, nelze si dost dobře vysvětlit, jak by se smlouva o zápůjčce dostala k právnímu zástupci obžalovaného, než že mu ji obžalovaný předal. Ten, jak obžalovaný vypověděl, zaslal sv. J. výzvu k plnění a následně podal žalobu po pokynu obžalovaného – nelze tak pochybovat o tom, že obžalovaný velmi dobře věděl o tom, že smlouva o zápůjčce je k žalobě připojena jako příloha. Odvolací soud však ještě jednou konstatuje, že bylo prokázáno, že předmětná smlouva o zápůjčce je falzum, které vyhotovil či nechal vyhotovit právě obžalovaný za účelem domoci se nezákonným způsobem plnění po sv. J..

18. Ani námitky obžalovaného týkající se nenaplní všech znaků skutkové podstaty trestného činu maření spravedlnosti dle § 347a tr. zákoníku neshledal odvolací soud jako důvodné; užitou právní kvalifikaci lze označit za zcela správnou a příléhavou. Dle obžalovaného nebyl naplněn znak „podstatný význam pro rozhodnutí“ dle § 347a odst. 1 tr. zákoníku, neboť zápůjčka je tzv. reálným závazkem a podstatným pro rozhodnutí civilního soudu je prokázání předání finančních prostředků, nikoli smlouva o zápůjčce. S touto námitkou se odvolací soud nemůže ztotožnit. Smlouva o zápůjčce ve smyslu § 2390 an. zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník je skutečně právní teorií kategorizována jako tzv. reálná smlouva. Pojmovým znakem těchto smluv je to, že k jejich vzniku je zapotřebí jak smluvního konsensu, tak i další právní skutečnosti, kterou je poskytnutí (oproti tzv. konsensuálním smlouvám, u nichž zamýšlené právní následky vznikají již samotným uzavřením smlouvy). Poskytnutí, v daném případě předání finančních prostředků, je tedy nezbytným krokem pro vznik smlouvy o zápůjčce. Z tohoto důvodu je však nepochybné, že bez smlouvy o zápůjčce, ať již v listinné či ústní formě, nemůže k předání finančních prostředků dojít – bez smluvního konsensu (vyjádřeno dle tvrzení obžalovaného v nyní posuzovaném případě předmětnou smlouvu o zápůjčce ze dne 5. 1. 2017) směřujícího k přenechání finanční částky nelze předání finančních prostředků považovat za zápůjčku. Pro občanskoprávní soud tedy existence smlouvy o zápůjčce jednoznačně má podstatný význam pro jeho rozhodnutí o žalobě podané obžalovaným, neboť prokázání existence smluvního závazku je stěžejní otázkou, na kterou je nutné odpovědět při projednávání žaloby na plnění ze smlouvy o zápůjčce. Odvolací soud konstatuje, že předkládání zfalšované smlouvy je snahou o prokázání, že takováto smlouva vůbec vznikla. Lze tedy uzavřít, že veškeré znaky skutkové podstaty trestného činu maření spravedlnosti dle § 347a odst. 1 tr. zákoníku naplněny byly.

19. Pokud jde o **uložený trest**, odvolací soud jej shledal jako adekvátní spáchanému skutku, rozhodně nikoli nepřiměřeně přísný. Lze naopak uvést, že podmíněný trest odnětí svobody uložený na samé spodní hranici zákonné trestní sazby dle § 347a odst. 4 tr. zákoníku je trestem spíše mírným. Obžalovanému totiž nepolehčují žádné významné okolnosti – polehčující okolností je jeho trestní bezúhonnost (byť má obžalovaný dva záznamy v trestním rejstříku, je na něj nutno hledět, jako by nebyl odsouzen) a dále skutečnost, že k dokonání trestného činu nedošlo. Přitěžuje mu naopak, že skutek spáchal po předchozím uvážení ve smyslu § 42 písm.

a) tr. zákoníku a dále pak i jeho přístup k trestnímu řízení, v němž neprokázal ani náznak jakékoli sebereflexe. Přesto se však lze jednoznačně ztotožnit se závěrem nalézacího soudu, že pro naplnění účelu trestu je na obžalovaného možné působit trestem přímo nespojeným s omezením osobní svobody. Zcela správně byla obžalovanému uložena delší zkušební doba v trvání čtyř let, která odráží, že obžalovaný se pokusil obohatit o poměrně vysokou částku ve výši 2.200.000 Kč. V této době tedy bude na obžalovaném, aby prokázal ve vztahu k stíhanému skutku i předchozímu způsobu života náležitou sebereflexi, ze svého jednání se poučil a pro příště se podobných nekalých praktik již vyvaroval. Ztotožnit se je možné i se závěrem soudu I. stupně o nevhodnosti ukládání peněžitého trestu vzhledem k prokázané špatné finanční situaci obžalovaného, která se odráží v tom, že je proti němu vedeno několik exekučních řízení.

20. Ze všech shora uvedených důvodů proto Městský soud v Praze odvolání podané obžalovaným dle § 256 tr. řádu zamítl jako zcela nedůvodné.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e n í** stížnost přípustná, lze však proti němu podat ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení dovolání prostřednictvím soudu, který ve věci rozhodoval v prvním stupni (§ 265e tr.ř.). O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud České republiky (§ 265c tr.ř.). Právo podat dovolání přísluší nejvyššímu státnímu zástupci, na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce a nebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoliv výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i v neprospěch obviněného, a dále obviněnému pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká (§ 265d odst. 1 tr.ř.). Obviněný tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce (§ 265d odst. 2 tr.ř.). Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3 tr.ř.) být uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů dovolatel napadá a čeho se domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) – l) tr.ř. nebo § 265b odst. 2 tr.ř., o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Praha dne 3. března 2022

Mgr. Blanka Bedřichová
předsedkyně senátu